

Hiirulaisten kesämökin päiväkirja

Olipa kerran aurinkoinen kesäpäivä, hiiriperhe oli pakkaamassa autoaan ja lähtemässä kesämökilleen, joka sijaitsi Iivisniemen metsän ainoassa myrkkysienessä lähellä puuhotellia ja lehtiuimahallia. Kesämökille mennään vanhan metsäpolun vierestä. Matkalla näkee jättiläisten koulun, se on nimeltään Iivisniemen koulu.

Hiiriperheeseen kuuluu, minä eli vanhin lapsi ja minun pikkusiskoni ja tietenkin myös äiti ja isä. Olemme nyt puolesta välissä mökkimatkaa. Me menemme mökille tällä kertaa kaarnaveneellä vanhan metsäpolun viereistä ojaa, koska on juuri satanut. Matka on aina todella kiva, koska äiti tekee hyviä eväitä jokaiselle mökkimatkalle sekä keksii hauskoja leikkejä.

Hetken kuljettuamme alkoi sataa, mutta ei se haitannut, sillä olimme jo ihan lähellä mökkiä ja pääsimme pian sisälle. Perillä äiti kokkasi hyvää keittoa ja laittoi takan päälle. Yleensä minä ja pikkusiskoni leikimme ulkona, mutta nyt se ei onnistunut. Kello oli kuusi ja sade loppui, silloin meidän koko perhe meni ulos keräämään sieniä ja marjoja. Kun joka ikinen metsän sieni ja marja olivat poimittu, niin kaikilla oli kuuma. Silloin päätimme mennä uimaan vesilätäkköön. Kun tulimme uimasta, oli hämärä ja kaikki metsän pedot olivat liikkeellä. Sen takia kuljimme isän kaivamaa turvatunnelia.

Seuraavaksi äiti sanoi lempeästi:

- Menkää pesemään hampaat ja nukkumaan. Huomenna menemme metsäretkelle. Silloin minä ja pikkusiskoni huusimme yhtä aikaa samalla, kun juoksimme alas natisevia portaita:

-Jee, minne päin metsää?

-Ihan tuohon lähelle, äiti totesi.

Aamulla oli aurinkoista ja olimme alakerran puisen pöydän ääressä syömässä, kun kuulin oudon äänen. Kaikki pelästyivät. Aamupalan jälkeen menimme metsäretkelle ja tutkimaan äänen lähdettä. Isä meni edeltä, koska meitä muita pelotti.

-Kyllä me sen äänen lähteen löydämme! isä huudahti.

Yhtäkkiä kuulin taas sen oudon äänen ja tajusin, mikä se outo ääni oli. Se oli nimittäin iso korppikotka. Me kaikki pelästyimme, kun ymmärsimme, miten iso se oli. Huusimme yhteen ääneen:

-Voi ei, se syö meidät!

Silloin pikkusiskoni huokaisi masentuneesti:

-Pitää taas käyttää isän kaivamaa turvatunnelia.

Seuraavana aamuna tutkimme metsää niin kuin joka vuosi. Minä kiipeilin puun juurissa ja pikkusiskoni teki lehdistä aurinkovarjoa. Äiti keräsi risuja takkaan ja isä tutki metsän ihanaa sammalta. Kun olin kiipeillyt tarpeeksi, ehdotin, että leikkisimme piilosta. Ja niin leikittiinkin. Minua ei löytänyt kukaan ja jouduin tulemaan pois piilosta itse.

-Tämä Iivisniemen metsä on ihan paras! Haluan jäädä tänne asumaan!

Minä huuhahdin niin, että koko Iivisniemen metsä raikui.

Sen pituinen se.

Siiri Päivärinta 4E-luokka Iivisniemen koulu